

**KOLMNURKNE
KUBAR**

Béla Bartók

VÖLU-
MANDARIIN

(A csodálatos mandarin)

Esietendus 29. märtsil 1968

Koreograaf:

MAIMURDMAA

Kunstnikud:

KUSTAV-AGU PÜÜMAN

MAIMURDMAA

Repetiitor:

AIME LEIS

Valgus:

MALDAR-MIKK KUUSK

Etenduse juht:

JÜRI KRUUS

OSADES

Prostituut:

KAIE KÕRB

Mandariin:

VIESTURS JANSONS

Härrasmees:

VLADIMIR KUZMIN

Nooruk:

VJATŠESLAV NIKKINEN

Kurjategijad:

DMITRI HATŠENKO

VITALI NIKOLAJEV

JURI MIHHEJEV

SISU

Kuskil pööningul on tuba, õigemini urgas, kus elavad kolm kurjategijat ja Prostituut. Neiu meelitab sinna mehi, kurjategijad röövivad need paljaks ja tapavad. Üksteise järel tulevad kavalierid. Siis ilmub tänavale kummaline inimene ebatavalises rõivastuses. See on Mandariin. Ta on nii hirmutavalt ebaharilik, et neiu tõmbub aknast eemale. Hilja! Mees juba nägi teda. Trepil kostavad rasked sammud. Siseneb Mandariin. Tema nägu on kiviselt liikumatu mask, milles sätendavad tütarlapse iga liigutust jälgivad pilusilmad. Ta kutsub neius esile vaid tülgestust, kuid tunded, mis on tärpanud Mandariinis, haaravad ka Prostituuti. Kurjategijate urkas tärkavad esmakordselt loomulikud inimtunded ja kired. Nüüd ilmuvad peidupaigast kolm meest ja tapavad oma ohvri. Mandariinis hõõgub veel elusäde. Neiu laskub põrandale, embab Mandariini ja saadab ta hallitades viimsele teekonnale...

SYNOPSIS

The action takes place in a room in an attic, whose inhabitants are three criminals and a Prostitute. The Prostitute lures men into the den, where the criminals rob and kill them. Appears a strange guest – the Mandarin. First he awakens only disgust in the girl. But soon the feelings, which have so powerfully awakened in the Mandarin, also seize the Prostitute. The criminals try to separate the lovers. They kill the Mandarin, but his will to live wins the death. Only in the arms of the girl the Mandarin dies...

BÉLA BARTÓK (1881-1945) –

ungari helilooja, pianist, muusikateadlane-folklorist ja pedagoog kuulub XX sajandi muusikaklassikute hulka, kelle loomingu mõju on ulatanud kaasaega, ja Eestissegi. Muusikateatrile on Bartók kirjutanud ühevaatuselise ooperi "Hertsog Sinihabeme loss" (1911), balleti "Puuprints" (1917) ja ballett-pantomiimi "Võlumandariin", mis esietendus Kölnis 1926. aastal.

BARTÓK NAERAB

/.../ Talle oli võõras, täiesti võõras midagi muud välja näidata, kui seda, mida ta tundis ja mõtles. "Võlumandariini" esmalavastuse läbikukkumine ei kurvastanud teda, tema naeratus kõneles enese-kindlast iseteadvusest; nagu ikka inimesel, kes on veendunud, et see, mida ta teeb, on õige, ega lase end oma teelt kõrvale eksitada. Kõige vähem veel üldise skandaali, alanduste või vihkamise pärast. See kõik pigem kinnitas tema usku ja otsust jätkata sama teed.

Júlia Székely, "Õpetaja Bartók"